

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "הספדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל"י)
 העלו ל"אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ו מר חשון התשע"ז

1397

שבת שלום

ז' לעומר

שבת כבי ניסן ה-תשפ"ב
 פרשה: **אחרי מות**
 הפטרה: **ויהי דבר ה'**

הדלקת נרות - 18:55
צאת השבת - 19:47
ר"ת - 20:37

הדלקת נרות בשבת הבאה **19:00**

קדשים	אחרי מות
עמוד השחר: 4:46	4:38
זמן טלית: 4:53	4:45
זריחה: 6:05	5:59
חצות: 12:41	12:41
מנחה גדולה: 13:14	13:14
שקיעה: 19:18	19:23

לראות את השלמות
 "וראה הכהן את הנגע... וראהו הכהן". יש כאן רמז, שכאשר בודקים את האדם, אסור לראות את חסרונותיו בלבד, את מקום נגעו, אלא צריך לראותו בשלמותו, עם מעלותיו. זהו שטאמר: "וראה הכהן את הנגע" ואחר כך "וראהו הכהן" שראה את כולו.

העלון לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל 052-5079555

"עתידינו בדינינו"

החולה קיבל לידיו את הרשימה. דיאטמה קפדנית, דלת מלח וחלבונים. הרופא אמר: אם תשמור על הדיאטמה בקפדנות, יש סיכויים. אם לאו, דלקת הכליות תחמיר, תזדקק לדיאליזה, החיים יהפכו לסיוט. לטובתך, אל תסטה כמלוא נימה.

נתן בו החולה מבט נזוף, ואמר: לא היית צריך לתת לי את הדיאטמה, לא היית צריך להזהיר בחומרה. בדברייך פתחת פה לשטן... הכל מבינים שהוא חולה בשכלו לא פחות ממחלת כליותיו. מובן שיש להזהירו, להבהיר לו את חומרת המצב ולמנעו מן הסכנה.

גם התורה הקדושה עומדת ומוזהירה, בפרשתנו: "אל תטמאו בכל אלה, כי בכל אלה נטמאו הגויים אשר אני משלח מפניכם. ותטמא הארץ, ואפקוד עוננה עליה, ותקיא הארץ את יושביה. ושמרתם אתם את חוקתי ואת משפטי ולא תעשו מכל התועבות האלה, כי את כל התועבות האלה עשו אנשי הארץ אשר לפניכם ותטמא הארץ. ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם". וכהסברו המפורט של הרמב"ן ז"ל, שהארץ הקדושה מונהגת על ידי הקב"ה בעצמו ואינה סובלת עוברי עבירה.

אנו מצויים בתקופה מורכבת, בה משמשים אורות וצללים בערבוביה מצד אחד – עת רצון נדירה, גלויות מתכנסות, מאות אלפים עולים ובאים לארץ חיי אבות. מפריחים את השממה, יבנו את הארץ, ירחיבו את גבולותיה. והלבבות ינהרו וירחבו, הנה עומדים אנו על סף הגאולה, ויתקיים הכתוב "עוד אקבץ עליו – לנקבץ בקיבוץ הגלויות המסכם עם בוא הגאולה.

וזו היא, למעשה, השאלה. מן השמים נפתח "חלון הזדמנויות" שכמוהו לא היה מזה אלפיים שנה. הזדמנות לנחול את הארץ, ליישבה, להפריחה, לשבוע משובה. אלא שאנו צריכים לדעת שבעבירות, בחטאים, בפריצת גדרי מוסר, במתירנות, בהפקרות בכל הזוהמה והרפש, בלצון וקלון, השחתה וסיאוב והתבוללות חלילה בכל אלו אנו עלולים לאבד את הזדמנות בידים, גורמים בעליל – חלילה, רחמנא ליצלן – לאיבוד זכותנו על הארץ. בהתנהגותנו, תלוי עתידינו בארץ מולדתנו.

"נס החצלה בשוק העיר העתיקה"

תורה ליוני

משב דוח צונן קידם את פניו של האברך הצעיר בצאתו את שערי ישיבת "פורת יוסף", ששכנה באותם ימים – קודם נפילתה של העיר בידי הירדנים – סמוך ונראה למקום המקדש.

* מרן הגאון חכם יהודה צדקה, שהיה באותו זמן אברך כבן עשרים וחמש, החיש את צעדיו. היה עליו להגיע לביתו שבעיר החדשה, והוא התעתד לעשות את הדרך רגלית.

* בידי אהז חכם יהודה חדה כתער. הייתה זו סכין שחיטה, אותה החזיק חכם יהודה לרגל לימודו הלכות שחיטה.

מלאכת השחיטה, אותה למד חכם יהודה באותם ימים, הייתה כמובן אך חלק קטן ממכלול ידיעותיו המקיפות באותה עת.

על כך תעיד העובדה כי שנתיים בלבד לאחר נישואיו, בשנת תרצ"ז, בהיותו אברך כבן עשרים ושש, כבר התבוסס שמו בין החותמים על מגילת ברכה שהגישו חכמי ישיבת "פורת יוסף" לראש"ל רבי יעקב מאיר במלאכת לו שמונים שנה, ולצד חתימתו נכתב כך: "מוסמך להוראה בדיני איסור והיתר, גיטין וקידושין, שחיטה ובדיקה".

חכם יהודה לא חפץ ללכת כך, כשסכין השחיטה אחוזה בידו לעין כל. הוא הטמין אותה אפוא תחת מעילו העליון, כשהוא אוחזה בידו מתחת למעיל, והחל צועד בזריזות לכיוון ביתו.

מעייניו של חכם יהודה היו נתונים כל כולם בסוגיה עמוקה, אותה ליבן במוחו. רק אחוז קטן מתשומת ליבו הוקדש לדרך שעשה אל ביתו, בינות לסמטאות העיר העתיקה, בואכה השכונות החדשות שמחוץ לחומות.

ובאותה שעה שהתקרב חכם יהודה אל ה'באטראק', השוק המוסלמי, התנהל ויכוח סוער וערני בין יושביהם של אחד מבתי הקפה, בקרן אחת הסמטאות הססגוניות שבשוק.

הוויכוח בין צאצאיו של הפרא הראשון נסוב סביב מידת כוחו של אחד מהם. ולא בכדי, אצל בני העם הדומה לחמור, זהו מבחן יחסנות של ממש.

שהרי ככל שגבורת הזרוע גדולה יותר וככל שהפראות עזה וגסה יותר – כך דומה יותר הישמעאלי לאבותיו ואבות אבותיו.

"לחינם אתה מתנשא עלינו, מחמוד!" התגרו כמה מצעירי החבורה בחברם, בריון מגודל שרירים ורחב גרם. "כוחך אינו רב מכוחנו! רק בפיך אתה מתרברב!"

* "ככה?!" התלהט מחמוד. קצף על שפתיו. "עוד הערב אוכיח לכם כי בירושלים כולה אין בריון ואמיץ כוח כמוני!"

* "איך תעשה זאת?" התנוצץ זיק הזדון בעיניו של אחד מהם. וכי תכה את אחד מאחיך המוסלמים?"

* הרמו של אחד מהם היה ברור ועבה. מבחני כוח יש לערוך רק על גבם. של היהודים. אדרבה, יתנפל מחמוד על יהודי עובר אורח, יפליא בו את מכותיו ויבעט בו בכל כוח רגליו החמוריות, וכך יוכלו הוא ובני החבורה כולה להתענג על המחזה המרנין, אגב קריאות עידוד.

מחמוד נענה לאתגר בחדווה. "חכו! חכו!" סימן באצבעותיו לחבר מרעיו. "עוד מעט, כשיעבור כאן יהודי, ולו יהא זה יהודי מגודל וגבה קומה – אתנפל עליו ואעשה בו שפטים. או אז לא יוכל איש מכם לערער על כוחי הרב!"

הודעות מרכז "תורה ליוני" פתוח בימים: א – ה פלא... 052-5079555

שיעורי ליוני

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ל" ר' יצחק יוסף שליט"א בליוני על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

photo: netep & arehici

"וידבר ה' אל משה ואהרן מות שני בני אהרן" יש להבין, איזה מות אמר לו בזה שאמר "אחרי מות שני בני אהרן"? ויש לומר, שזה בעצמו מאמר שלם, שבני אהרן גדולי וקדושי הדור מתו בשביל איזה חטא, אם כן נדע מזה איך שאנו אזובי הקיר צריכים לחוש ולפשפש במעשינו, וכמו שאמר משה רבינו לעיל בפרשת שמני (י, ג): "הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד", ופירש רש"י: "כשהקדוש ברוך הוא עושה דין בצדיקים, מתיירא ומתעלה ומתקלט, אם כך באלו כל שכן ברשעים".

"אחרי מות שני בני אהרן" נאמר בוודאי הקדוש, כי נדב ואביהוא עדיין היו למטה מעשרים שנה, ולפיכך נקראו "בני אהרן", כלומר, בנים ברשות אביהם. אם כן נשאלת השאלה: כיצד נענשו, והלא כלל הוא בדינו שאיך מענישין לו לאדם מן השמים בטרם מלאת לו עשרים שנה? ברם - אומר בעל "הדרש והעיון" - מדברי רבותינו בתלמוד (ברכות לא): מסתבר לפי הצ"ח (שם), שקטן פיקח ובר דעת מופלג נענש אפילו לפני גיל עשרים. ולפיכך אמר עלי הכהן לשמואל, בהיותו נער בן שנתיים, שהוא חייב מיתה - לפי שראה את גדול חכמתו.

זהו שאומר כאן הכתוב: "אחרי מות שני בני אהרן" - ואם תשאל כיצד נענשו לפני גיל עשרים, הרי מיד משיב על כך הכתוב: "בקרבתם לפני ה' - מכיון שהיו גדולים בדעת ובמדרגה, עד שנתקרבו מאד אל השם יתברך, לפיכך "וימותו" - אף כי אחרים בגילם עדיין אינם בני עונשין...".

"אחרי מות שני בני אהרן" לא מתו בני אהרן אלא על שנכנסו מחוסרי בגדים. ומה היו חסריים? - מעיל היו חסריים (ויקרא רבה כ, א).

לכאורה יש לשאול, מה ראו חכמי המדרש להזכיר את המעיל יותר מאשר בגדיו של כהן גדול?

משהו שלפי המדרש הרי חטאו נדב ואביהוא בזה, שדיברו לשון הרע על משה ועל אהרן ואמרו שכבר זקנים הם מכדי להנהיג את הדור ("אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה ננהיג את הדור"), והרי אמרו חכמינו שהמעיל היה מכפר על עוון לשון הרע, אם כן זוהי הכוונה שבדבר: "מעיל היו חסריים" - חסריים היו נדב ואביהוא כפרה על עוון לשון הרע ולכן נענשו...

"אחרי מות שני בני אהרן" על מה נענשו בני אהרן ומתו? יש מרבתינו שאמרו: על שנכנסו שתויי יין למקדש, וכתוב: "יין ושכר אל תשתו ולא תמותו".

לכות לפרשה

הלכות ברכות קריאת שמע של ערבית וסמיכות גאולה לתפלה בערבית

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

אימתי מותר להקדים שמונה עשרה לק"ש וברכותיה

ב: אם התחיל לקרוא קריאת שמע וברכותיה עם הציבור, אלא שבעודו נמצא בסיום קריאת שמע הניעו הציבור לתפלת שמונה עשרה, אינו רשאי לדלג על ברכת "אמת ואמונה" או על ברכת "השכיבנו" כדי להתחיל להתפלל עם הציבור.

ואף על פי שלעיל (סעיף א') נתבאר שסדר הברכות אינו מעכב, ורשאי לומר ברכה ששכח אפילו אחר תפלת שמונה עשרה, מכל מקום לכתחלה אינו רשאי לעשות כן, וכל שכבר נמצא באמצע קריאת שמע וברכותיה צריך לסיים כל הברכות ולאחר מכן יתפלל שמונה עשרה. (ולענין אם רשאי לדלג על פסוקי "ברוך ה' לעולם" ו"יראו עינינו" לצורך תפלה בציבור, עיין לעיל סעיף טו).

תפלת מנחה עם ציבור המתפללים ערבית

ב: מי שעדיין לא התפלל מנחה, ובא לבית הכנסת בשעה שהתחילו הציבור להתפלל ערבית מבעוד יום, ויודע שלא ימצא לאחר מכן מנין לתפלת מנחה ולתפלת ערבית, יתפלל מנחה בשעה שהציבור אומרים קריאת שמע וברכותיה של ערבית, ולאחר מכן יתפלל שמונה עשרה של ערבית ביחד עם הציבור, ולאחר מכן יקרא קריאת שמע וברכותיה.

ויש אומרים שאחר שסיים תפלת שמונה עשרה של ערבית, אם הוא יום שאומרים בו תחנון יאמר התחנון של מנחה אחר תפלת ערבית כל שעדיין יום הוא.

ואם יודע שיוכל למצוא לאחר מכן מנין לתפלת ערבית, יתפלל תפלת שמונה עשרה של מנחה בשעה שהציבור מתפללים תפלת שמונה עשרה של ערבית, ולאחר מכן יתפלל תפלת ערבית בציבור (מח).

וכן אם יודע שבלאו הכי לא יוכל להספיק לסיים תפלת מנחה בשעה שהציבור אומרים קריאת שמע וברכותיה של ערבית, עדיף שיתפלל תפלת שמונה עשרה של מנחה בשעה שהציבור מתפללים תפלת שמונה עשרה של ערבית, ולאחר מכן יתפלל תפלת ערבית ביחיד.

עניית "אמן" אחר עצמו בברכת "השכיבנו"

ב: למנהג הספרדים ועדות המזרח, המסיים ברכת "השכיבנו" בחתימת "שומר את עמו ישראל לעד", צריך לומר "אמן" אחר ברכת עצמו. (וכן צריך לומר "אמן" אחר עצמו בחתימת ברכת "הפורס סוכת שלום" וכו' בליל שבת ויום טוב). ואף במקום שנהגו לומר פסוקי "ברוך ה' לעולם" ו"יראו עינינו" אחר ברכת "השכיבנו", יאמרו "אמן" אחר עצמם בברכת "השכיבנו" ולא בברכת "המולך בכבודו".

ולמנהג האשכנזים אין המברך אומר "אמן" אחר ברכת עצמו אלא רק בברכת המזון בסיום ברכת "בונה ירושלים".

"זהירות מזחיחות הדעת"

חי לפרשה

רבי בונם מפשיסחה היה בראשונה טוהר. מנהגו היה, שלאחר מסעו ליריד בדנציג היה בא לעשות את השבת הראשונה אצל היהודי הקדוש, ואת השבת השנייה אצל היהודי מלובלין. פעם אחת בא ללובלין והיה זה לא נתן לו שלום. השיב שאולי מקרה הוא, אך גם כשבא אליו בשעה אחרת נוכח שהרבי מתעלם ממנו. התחיל להרהר במעשיו. בתחילה חשב שמה בימי שהייתו בדנציג חטא בדבר-מה, אולם לאחר שבחזר את מעשיו התברר לו שאין בהתנהגותו רופס, ולא חפד, אף זכה להתעלות רוחנית בדנציג שבו. לאחר מכן עלה ברעתו שמה חטא בזחיחות הדעת על שלא נבשל בשום דבר ואף התעלה שם. מיד עשה תשובה על זה ונכנס שוב אל הרב הצדיק קיבלו באהבה ואמר: "בדנציג השבינה שורה על כל מי שהפץ להתרפק בה, ולא היה זה בבוהק. לשווא הייתה לד מזה גבהות-הלב".